

ОДИН

Я — пісковий годинник.

На мене обвалилися мої сімнадцять років і поховали під собою. Поки час витікає з мого тіла, здається, наче мої ноги набили піском і зліпили до купи, мій розум переповнюють піщинки нерішучості, незроблені вибори і нетерплячість. Маленька годинникова стрілка стукає, відбиваючи один і два, три й чотири, шепоче:

— Агов, вставай, підводься, вже час...

...прокидатися...

...прокинься...

Прокидайся, — шепоче він.

Різкий вдих, я прокидаюся, але не встаю, відчуваю не переляк, а здивування. Вдивляюся в шалено зелені очі, що ніби знають надто багато, розуміють надто добре. Аарон Варнер Андерсон схилився наді мною, дивлячись стурбовано, його рука застигла в повітрі, ніби він ось-ось мене торкнеться.

Він смикається назад.

Дивиться пильно, не кліпаючи, його груди підіймаються й опускаються.

— Добрий ранок, — кажу невпевнено. Не розумію, як звучить мій голос, котра зараз година і який день, не розумію, що за слова вириваються з моїх вуст і що це за тіло, в якому я перебуваю.

Я помічаю, що на ньому біла сорочка, яку він недбало заправив у дивовижно випрасувані чорні штани. Він закотив рукава і підтягнув їх вище ліктів.

У його усмішці проступає біль.

Я сідаю, Варнер відхиляється, щоб дати мені місце. Мені доводиться заплющити очі, щоб втамувати раптове запаморочення, та я змушую себе зберігати спокій, доки усе не минеться.

Я втомлена і слабка від голоду, та, здається, зі мною все добре, якщо не зважати на легкий біль у кількох місцях. Я жива. Дихаю, кліпаю, почуваюся людиною, і точно знаю чому.

Я зустрічаюся з ним поглядом.

— Ти врятував мені життя.

Мені вистрелили в груди.

Батько Варнера пустив кулю в моє тіло, я і досі відчуваю відлуння удару. Якщо зосередитися, навіть можу наново пережити мить, коли це сталося; біль, такий інтенсивний, такий нестерпний, ніколи його не забуду.

Я перелякано вдихаю.

Нарешті до мене доходить, що я відчуваю знайому чужорідність цієї кімнати. Мене швидко охоплює паніка, яка волає, що я прокинулася не там, де заснула. Моє серце шалено калатає, я трохи відсовуюся від Варнера, впираючись спиною в узголів'я ліжка, хапаюся за простирадла, намагаюся не дивитися на люстру, яку пам'ятаю надто добре...

— Усе добре... — заспокоює Варнер. — Усе добре...

— Що я тут роблю? — паніка, паніка; жах затуманює свідомість. — Навіщо ти знову привів мене сюди?

— Джульетто, благаю, я тебе не скривджу...

— Тоді навіщо ти мене сюди привів? — мій голос починає зриватися, і я з усіх сил намагаюся заспокоїтись. — Нащо ти повернув мене у цю пекельну діру...

— Я мав сховати тебе, — видихає він і переводить погляд на стіну.

— Що? Чому?

— Ніхто не знає, що ти жива, — Варнер повертається, щоб подивитися на мене. — Мені треба було повернутися

на базу. Треба було вдавати, що усе знову нормально, я не мав часу.

Я змусила страх застигнути.

Я роздивляюся його обличчя й аналізую цей терплячий, щирий тон. Пригадую, яким Варнер був минулого вечора — це ж мало бути минулого вечора — пригадую його обличчя, як він лежав біля мене у темряві. Варнер був ніжним, добрим і лагідним, він врятував мене, врятував моє життя. Мабуть, він переніс мене на ліжко. Поклав біля себе. Це мав бути Варнер.

Я кинула погляд на власне тіло і збагнула, що на мені чисті речі, ані крові, ані дірок, взагалі ніде нічого. Цікаво, хто мене вимив, хто переодягнув? Я починаю непокоїтись, що це також міг зробити Варнер.

— Ти... — невпевнено промовляю, торкаючись краю сорочки, — ти, мої речі...

Він усміхається. Варнер пильно дивиться на мене від чого я заливаюся рум'янцем; здається, починаю його трохи ненавидіти, аж тут він хитає головою. Дивиться на свої долоні.

— Ні, — каже Варнер. — Про це подбали дівчата. Я лише переніс тебе в ліжко.

— Дівчата, — шепочу я спантеличено.
Дівчата.

Соня і Сара. Вони теж там були, близнючки-цілительки допомогли Варнеру. Дівчата допомогли йому врятувати мене, бо він єдиний, хто може мене тепер торкатися, єдина людина у світі, якій вдалося безпечно перелити свою цілющу силу в моє тіло.

Голова закипає від думок.

Куди поділися дівчата що з ними сталося де Андерсон війна о господи що сталося з Адамом і Кенджі і Кастлом... мені треба встати мені треба встати мені треба встати і вилізти з ліжка піти

але

Я намагаюся поворухнутися, та мене підхоплює Варнер. Я не можу тримати рівновагу, не можу встояти на ногах; я й досі почуваюся так, наче мої ноги прикуто до цього ліжка, раптом я втрачаю здатність дихати, бачу перед очима цяточки і відчуваю, що от-от знепритомнію. Треба встати. Треба піти.

Не можу.

— Варнере, — мої очі шалено бігають по його обличчю. — Що сталося? Як пройшла битва?

— Прошу, — каже він, обіймаючи мене за плечі. — Тобі варто починати повільно, тобі треба щось з'їсти...

— Розкажи мені...

— Ти не хочеш спершу перекусити? Чи прийняти душ?

— Ні, — чую я свій голос. — Мені треба знати саме зараз. Один. Два і три.

Варнер робить глибокий вдих. Ще мільйон митей. Він кладе праву руку на ліву й починає обертати нефритовий перстень на мизинці, знову, і знову, і знову, і знову.

— Усе скінчено, — промовляє він.

— Що?

Я промовляю це слово, але з моїх вуст не чути звуку. Я чомусь онімела. Кліпаю, та нічого не бачу.

— Усе скінчено, — повторює Варнер.

— Ні.

Я видихаю це слово, видихаю неможливість почутого.

Він киває. Варнер зі мною не погоджується.

— Ні.

— Джульетто.

— Ні, — заперечую я. — Ні. Ні. Це якась дурня. Не сміши, — кажу йому. — *Не смій мені брехати, хай тобі грець*, — тепер мій голос високий, він ламається, слова тремтять і... — Ні, — я судомно дихаю, — ні, ні, ні...

Я вже стою. На очі швидко набігають сльози, кліпаю, знову і знову, але світ перетворюється на хаос, мені хочеться сміятися, бо все, про що я здатна думати — наскільки він жахливий і прекрасний водночас, що наші очі самі ж замилюють правду, коли ми не в силах її бачити.

Підлога тверда.

Я знаю, це доконаний факт, бо вона несподівано притискається до мого обличчя. Варнер намагається доторкнутися до мене, але, здається, я кричу і б'ю його по руках, щоб він їх прибрав, бо я вже знаю відповідь. Я маю знати відповідь, бо вже відчуваю, як закипає відраза, як вона тривожить моє нутро, та я все одно запитую. Лежу, та мені все одно вдається перевернутися, рани в голові знову кровоточать, витріщаюся в одну точку на килимі розміром не більше десяти футів, я не впевнена, що жива взагалі, але мушу почути його відповідь.

— Чому? — запитую я.

Це лише слово, дурне і просте.

— Чому битва завершилася? — перепитую знову. Більше не дихаю і насправді навіть не говорю, просто вимовляю літери власними губами.

Варнер не дивиться на мене.

Він витріщається в якусь точку на стіні, тоді переводить погляд на підлогу і на простиратла, на кісточки своїх пальців, стиснених у кулаки, але не на мене, він не дивиться на мене. Потім Варнер обережно промовляє:

— Тому що усі вони мертві, любя. Усі вони мертві.

ДВА

Мое тіло ціпеніє.

Застигають мої кістки, моя кров, мій мозок, мене охоплює якийсь раптовий неконтрольований параліч, який

проходить крізь мене так швидко, що я, здається, втрачаю здатність дихати. Я хриплю, роблячи глибокі напружені вдихи, і стіни починають безперервно хитатися перед очима.

Варнер притягує мене до себе.

— Відпусти мене, — кричу я, але роблю це лише у своїй уяві, бо мої губи відмовляються працювати, а серце щойно перестало битися, мій розум розпадається на шматочки, а мої очі... мої очі... мені здається, вони починають кровоточити. Варнер шепоче щось заспокійливе, але я не чую що, він охоплює мене руками, ніби намагаючись утримати в купі простою фізичною силою, але все це марно.

Нічого не відчуваю.

Варнер не дає мені говорити, гойдаючи мене туди-сюди, і лише тепер я розумію, що з мене виринається найстрашніший, наймоторошніший звук агонії. Мені хочеться заговорити, захиститися, звинуватити Варнера, засудити його, назвати його брехуном, але я не можу промовити жодного слова, не можу сказати нічого, крім звуків, настільки жалюгідних, що мені майже стає соромно за себе. Мені вдається вивільнитися з його обіймів, задихаючись і згинаючись, я хапаюся за свій живіт.

— Адам, — хриплю, промовляючи його ім'я.

— Джульєтто, прошу тебе...

— Кенджі, — уривчасто дихаю, падаючи на килим.

— Прошу тебе, люба, дозволь тобі допомогти...

— А що із Джеймсом? — я чую свій голос. — Він залишився в Омега-Пойнті, йому н-не д-дозволили і-іти...

— Усе знищено, — повільно й тихо каже Варнер. — Усе. Вони катуваннями змусили деяких членів розкрити точне місце розташування Омега-Пойнту. А тоді все там розбомбили.

— О господи, — я затуляю рота рукою і переводжу погляд у стелю, не кліпаю.

— Мені так прикро, — зітхає він. — Ти собі навіть не уявляєш, наскільки мені прикро.

— Брехун, — шепочу я, й у голосі моєму отрута. Я розлючена і розгнівана, та в мене немає сил турбуватися про це. — Тобі зовсім не прикро.

Я переводжу погляд на Варнера, дивлюся на нього досить довго, щоб побачити, як біль спалахує в його очах. Він прокашлюється.

— Мені шкода, — промовляє Варнер знову, тихо але впевнено. Він бере свою куртку, яка висіла неподалік на стелажі, і, не кажучи нічого, накидає її на себе.

— Куди ти йдеш? — запитую, водночас відчуваючи провину.

— Тобі треба час, щоб це переварити, і в цьому моє товариство тобі ніяк не допоможе. Ти налаштувайся на розмову, а я тим часом завершу кілька справ.

— Прошу, скажи, що ти помилився, — голос зривається, я переводжу подих. — Скажи мені, що ти можеш помилятися...

Варнер дивиться на мене, здається, вічність.

— Якби був найменший шанс, я міг би позбавити тебе цього болю, — зітхає він нарешті, — забрав би його собі. Ти ж знаєш, я не казав би цього, якби це була неправда.

Це його «це» — його щирість — врешті розриває мене навпіл.

І через нестерпність цієї правди мені хотілося б, щоб він збрехав.

Не пригадую, коли Варнер пішов.

Я не пам'ятаю, як він пішов чи що казав. Я знаю лише те, що доволі довго лежала тут на підлозі, скрутившись клубочком. Доволі довго, щоб сльози перетворилися на сіль, доволі довго, щоб у горлі пересохло, і щоб